

Venner og fjender

Det er velkendt, at USA førte sin kolde krig mod Sovjetunionen ved at forsøge at isolere landet og indgå alliancer med så mange som muligt af de lande, der grænsede til Sovjetunionen eller den sovjetiske "indflydelsessfære"; en sådan alliance var f.eks. NATO. Man talte om "forsvar for friheden", hvis man stod på USA's fløj, eller om "korstog" mod kommunismen.

Efter Sovjetunionens fald var forventningen derfor, at denne inddæmningspolitik ville ophøre til fordel for globalt samarbejde. Men bortset fra den korte periode, hvor USA's marionet Boris Jeltsin sad på magten i Kreml, skete det ikke; tværtimod fortsatte inddæmningspolitikken og dæmoniseringen, nu med det "nye" gamle Rusland som den store fjende, der skulle isoleres. Nu talte man om Ruslands "aggressivitet" osv. Tydeligvis (og det lagde man da i sine interne planer heller ikke skjul på) var det ikke "friheden", det drejede sig om, men USA's verdensherredømme, der skulle forsvares mod den vigtigste konkurrerende magt.

Men på det seneste er der tilsyneladende sket en opblødning i USA's "hårde linje". Da præsident Trump for en måneds tid siden trådte frem for pressen efter topmøde med Ruslands præsident Putin i Helsinki, var det med forsonende ord. Væk var beskyldningerne om aggressivitet og om russisk indblanding i det amerikanske præsidentvalg.

Reaktionerne i amerikansk magtelite og presse var næsten hysteriske: Trump havde "svoret sig sammen" med Rusland, han var "involveret i en skamfuld kampagne for at svække USA", og han var hemmeligt forelsket i "enevældige herskere". Der skal endda have været udøvet politisk pres for at få retsforfulgt den tolk, som medvirkede i Helsinki!

For normale, fredselskende mennesker skulle det da ellers synes selvk klart, at afspænding mellem USA og Rusland er en god ting. Hvad Trump sagde i Helsinki, er det fornuftigste, der længe har lydt fra en amerikansk præsident.

Men træerne vokser ikke ind i himlen. Donald Trump har måske ikke sit magtapparat udelt bag sig, men han er stadig først og fremmest amerikansk præsident. Og hans valgslogan *Make America great again* tyder ikke på, at det er verdensfreden, der ligger ham på sinde. Snarere er han ved at gentegne USA's officielle fjendeverdenskort.

Den store fjende er ikke længere hverken Sovjetunionen eller det Rusland, der til amerikanske regerings raseri har vovet at løfte hovedet lidt igen efter kontrarevolutionens knockout. USA's store fjende i dag er Kina, og amerikansk alliancepolitik går ud på at inddæmme og isolere Kina, som man tidligere søgte at inddæmme og isolere Sovjetunionen. Derfor tilstræber Trump afspænding i forhold til Kinas nabolande – Rusland som det største og Nordkorea som det land, i forhold til hvilket afspænding haves mest nødvendig. Omvendt mister Vesteuropa og dermed også NATO interesse i USA's optik. Og europæerne skal i hvert fald betale noget mere for amerikansk "beskyttelse".

Det vigtige sker i dag på den anden side af Jorden.